ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 9ης Σεπτεμβρίου 2004 *

Στην υπόθεση C-304/01,

με αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ,

ασκηθείσα στις 2 Αυγούστου 2001,

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από την R. Silva de Lapuerta, στη συνέχεια από την N. Díaz Abad, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον T. van Rijn και την S. Pardo Quintillán, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues και N. Colneric δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott
γραμματέας: Múgica Arzamendi, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 16ης Οκτωβρίου 2003,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 18ης Νοεμβρίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με το δικόγραφο της προσφυγής του, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1162/2001 της Επιτροπής, της 14ης Ιουνίου 2001, για θέσπιση μέτρων αποκατάστασης του αποθέματος μπακαλιάρου Merluccius merluccius στις υποπεριοχές CIEM III, IV, V, VI και VII και στις διαιρέσεις CIEM VIII a, b, d και e, καθώς και συναφών όρων για τον έλεγχο δραστηριοτήτων αλιευτικών σκαφών (ΕΕ L 159, σ. 4, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3760/92

2 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1), ο οποίος ίσχυε κατά τον χρόνο ασκήσεως της παρούσας προσφυγής, όριζε τα εξής:

«Οι γενικοί στόχοι της κοινής αλιευτικής πολιτικής όσον αφορά τις δραστηριότητες εκμετάλλευσης είναι η προστασία και διατήρηση των διαθεσίμων και προσιτών ζώντων θαλάσσιων υδρόβιων πόρων και η καθιέρωση της ορθολογικής και υπεύθυνης εκμετάλλευσής τους, σε διαρκή βάση, υπό οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες κατάλληλες για τον τομέα, λαμβάνοντας υπόψη τις επιπτώσεις της στο θαλάσσιο οικοσύστημα και ιδίως τις ανάγκες τόσο των παραγωγών όσο και των καταναλωτών.

Για τον σκοπό αυτό θεσπίζεται κοινοτικό σύστημα διαχείρισης των δραστηριοτήτων εκμετάλλευσης, το οποίο πρέπει να επιτρέψει να επιτευχθεί, σε μόνιμη βάση, ισορροπία μεταξύ των πόρων και της εκμετάλλευσης στις διάφορες περιοχές αλιείας.»

3 Όπως προκύπτει από τις διατάξεις του κανονισμού 3760/92, οι βασικές λεπτομέρειες αυτού του καθεστώτος θεσπίσθηκαν από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο ενεργεί, υπό την επιφύλαξη αντίθετων διατάξεων, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 43 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 37 ΕΚ). Σε ορισμένες, πάντως, περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται επίσης να λάβει μέτρα επείγοντος χαρακτήρα.

4 Από τη δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού προκύπτει «ότι θα πρέπει να προβλεφθεί η λήψη κατεπειγόντων μέτρων στην περίπτωση σοβαρής διαταραχής που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τους στόχους διατήρησης των πόρων».

5 Συναφώς, το άρθρο 15 του κανονισμού 3760/92 ορίζει:

«1. Σε περίπτωση σοβαρών και απρόβλεπτων διαταραχών οι οποίες μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τη διατήρηση των πόρων, η Επιτροπή, ύστερα από αίτημα κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, αποφασίζει τη λήψη των κατάλληλων μέτρων εξάμηνης το πολύ διάρκειας, τα οποία ανακοινώνονται στα κράτη μέλη και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και εφαρμόζονται αμέσως.

2. Εάν η Επιτροπή λάβει αίτημα κράτους μέλους, αποφασίζει σχετικά εντός δέκα εργάσιμων ημερών.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να παραπέμψουν την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 1 στο Συμβούλιο εντός δέκα εργάσιμων ημερών από την ημέρα κοινοποίησης της απόφασης.

4. Το Συμβούλιο μπορεί, με ειδική πλειοψηφία, να λάβει διαφορετική απόφαση εντός ενός μηνός.»

Ο προσβαλλόμενος κανονισμός

6 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε βάσει του άρθρου 15 του κανονισμού 3760/92. Η έκδοσή του έγινε κατόπιν των προειδοποιήσεων που απηύθυνε, τον Νοέμβριο του 2000, το Διεθνές Συμβούλιο για την εκμετάλλευση της θάλασσας (στο εξής: ΔΣΕΘ), σχετικά με τον κίνδυνο εξαντλήσεως των αποθεμάτων βακαλάου Merluccius merluccius, καθώς και της διασκέψεως του Συμβουλίου Αλιείας, της 14ης και 15ης Δεκεμβρίου 2000, κατά την οποία το Συμβούλιο και η Επιτροπή έκριναν ότι επείγει η εφαρμογή σχεδίου αποκαταστάσεως των εν λόγω αποθεμάτων.

7 Όπως προκύπτει από την τέταρτη αιτιολογική του σκέψη, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποσκοπεί στην «[άμεση] μείωση των αλιευμάτων ιχθυδίων μπακαλιάρου Merluccius merluccius μέσω θέσπισης γενικής αύξησης του μεγέθους των ματιών των συρόμενων διχτυών που χρησιμοποιούνται για την αλίευση μπακαλιάρου Merluccius merluccius [...], καθορισμού γεωγραφικών περιοχών στις οποίες συναντώνται τα ιχθύδια μπακαλιάρου Merluccius merluccius σε μεγάλη αφθονία και θέσπισης του όρου ότι στις περιοχές αυτές η αλιεία με συρόμενα δίχτυα μπορεί να διενεργείται μόνον εφόσον τα εν λόγω δίχτυα είναι μεγάλου μεγέθους ματιών και [και μέσω της] θέσπισης πρόσθετων όρων για την εξασφάλιση της μείωσης της αλίευσης ιχθυδίων μπακαλιάρου "Merluccius merluccius " με δοκότρατες.»

8 Προς τούτο, το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού ορίζει:

«1. Κατά παρέκκλιση του άρθρου 4, παράγραφος 4, και του άρθρου 15 του κανονισμού (ΕΚ) 850/98, τα αλιεύματα μπακαλιάρου Merluccius merluccius τα οποία διατηρούνται επί οποιουδήποτε σκάφους που διαθέτει οποιοδήποτε συρόμενο εργαλείο μεγέθους ματιών από 55 mm έως 99 mm δεν πρέπει να υπερβαίνουν το 20 % του βάρους του συνολικού αλιεύματος θαλάσσιων οργανισμών που διατηρούνται επί του σκάφους.

2. Οι όροι της παραγράφου 1 δεν εφαρμόζονται σε σκάφη ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων τα οποία επιστρέφουν σε λιμάνι εντός 24 ωρών από την πλέον πρόσφατη αναχώρησή τους από λιμάνι.»

9 Τα άρθρα 3 έως 5 του προσβαλλόμενου κανονισμού περιλαμβάνουν ένα σύνολο πρόσθετων κανόνων σχετικών με τους σάκους τράτας και τα δίχτυα που χρησιμοποιούνται στις καλυπτόμενες από τον κανονισμό περιοχές και με την οριοθέτηση των γεωγραφικών περιοχών οι οποίες προστατεύονται ιδιαιτέρως λόγω της αφθονίας ιχθυδίων βακαλάου, ενώ τα άρθρα 6 έως 13 του εν λόγω κανονισμού περιλαμβάνουν ορισμένους κανόνες που αποσκοπούν στην εξασφάλιση, αφενός, της παροχής αξιόπιστων στοιχείων σχετικών με την αλίευση και την εκφόρτωση βακαλάου και, αφετέρου, της τηρήσεως των μέτρων διατηρήσεως που θεσπίζονται με τον τρόπο αυτό. Μεταξύ των μέτρων αυτών περιλαμβάνεται και το μέτρο περί παρουσίας παρατηρητών επί των κοινοτικών αλιευτικών σκαφών που φέρουν τη σημαία κράτους μέλους, καθώς και η υποχρέωση εκφορτώσεως των αλιευμάτων βακαλάου σε καθορισμένους προς τούτο λιμένες.

Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς και οι προβαλλόμενοι προς στήριξη της προσφυγής ισχυρισμοί

10 Με έγγραφο της 21ης Ιουνίου 2001, το Βασίλειο της Ισπανίας, κάνοντας χρήση της δυνατότητας που του παρέχει το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 3760/92, υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση περί τροποποιήσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού. Το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο υποστηρίζει ότι η παρέκκλιση του άρθρου 2, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού εισάγει διακρίσεις, πρότεινε την κατάργηση της διατάξεως αυτής, προκειμένου όλα τα αλιευτικά σκάφη να αλιεύουν υπό τους ίδιους όρους, ανεξαρτήτως του μήκους τους ή του χρόνου που παρήλθε από τον έκπλου τους.

11 Η ισπανική πρόταση εξετάστηκε, σε ένα πρώτο στάδιο, από την ομάδα «Εσωτερική πολιτική της αλιείας» του Συμβουλίου, κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιουνίου 2001,

εν συνεχεία από την επιτροπή μονίμων αντιπροσώπων, κατά τη συνεδρίασή της στις 11 Ιουλίου 2001, εν τέλει, όμως, απορρίφθηκε από το Συμβούλιο στις 20 Ιουλίου 2001, καθώς κανένα άλλο κράτος μέλος δεν τη στήριξε.

12 Το Βασίλειο της Ισπανίας, εκτιμώντας ότι η απόρριψη αυτή μπορούσε να βλάψει τα συμφέροντά του, άσκησε την παρούσα προσφυγή, στο πλαίσιο της οποίας προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, αντιστοίχως, από τον εσφαλμένο χαρακτήρα της νομικής βάσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού και από αναρμοδιότητα της Επιτροπής για έκδοσή του, από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και από ελλιπή αιτιολόγηση του κανονισμού αυτού.

Επί της προσφυγής

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

13 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας βάλλει, κατ' ουσίαν, κατά της αρμοδιότητας της Επιτροπής για έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού. Συγκεκριμένα, κατά την Ισπανική Κυβέρνηση, το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 3760/92 —το οποίο αποτελεί τη μόνη νομική βάση του προσβαλλόμενου κανονισμού— παρέχει στην Επιτροπή περιορισμένη κανονιστική αρμοδιότητα, την οποία το όργανο αυτό δύναται να ασκήσει μόνο στις περιπτώσεις και υπό τους όρους που προβλέπει η εν λόγω διάταξη, ήτοι, κυρίως, σε περιπτώσεις σοβαρών και απρόβλεπτων διαταράξεων οι οποίες μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τη διατήρηση των πόρων και υπό τον όρον ότι τα μέτρα που λαμβάνει η Επιτροπή είναι αναγκαία και ότι η διάρκεια ισχύος τους δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες. Εν προκειμένω, όμως, δεν συνέτρεχαν δύο από τους όρους αυτούς. Μολονότι η Ισπανική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί την κρίσιμη κατάσταση των αποθεμάτων βακαλάου, υποστηρίζει ότι τα μέτρα επείγοντος χαρακτήρα που προβλέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός (στο εξής: επίμαχα μέτρα) δεν έχουν τον χαρακτήρα που απαιτεί το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 3760/92 και δεν έχουν περιορισμένη διάρκεια ισχύος.

14 Όσον αφορά, καταρχάς, την αναγκαιότητα των μέτρων που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 3760/92, η Ισπανική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι αυτή η προϋπόθεση πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτάσσει τη λήψη κατεπειγόντων και εξαιρετικών μέτρων για την αντιμετώπιση της κρίσεως του επίμαχου τομέα αλιείας. Κατά την Ισπανική Κυβέρνηση, εν προκειμένω, τα επίμαχα μέτρα ουδόλως πληρούν αυτούς τους όρους, καθόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε έξι μήνες μετά την επισήμανση, εκ μέρους του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της άμεσης ανάγκης εφαρμογής σχεδίου αποκαταστάσεως των αποθεμάτων βακαλάου. Επομένως, κατά το διάστημα αυτό των έξι μηνών, το Συμβούλιο είχε τη δυνατότητα να λάβει τα αναγκαία μέτρα διατηρήσεως σύμφωνα με τη συνήθη διαδικασία και, ιδίως, ακολουθώντας τη διαδικασία του άρθρου 4 του κανονισμού 3760/92, χωρίς να είναι αναγκαίο να καταφύγει στην κατ' εξαίρεση εφαρμοζόμενη διαδικασία του άρθρου 15 του εν λόγω κανονισμού.

15 Η Ισπανική Κυβέρνηση διατυπώνει επίσης αμφιβολίες ως προς την αποτελεσματικότητα των επίμαχων μέτρων. Συναφώς, η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η απαγόρευση προσβάσεως σε ορισμένες ζώνες αλιείας ή η απαγόρευση αλιείας συγκεκριμένου είδους ιχθύος θα αποτελούσαν μέτρα πολύ πιο πρόσφορα για την αποφυγή ανεπανόρθωτων ζημιών στα αποθέματα βακαλάου από μέτρα όπως η αύξηση του μεγέθους των ματιών στα δίχτυα ή ο ρητός καθορισμός λιμένων εκφορτώσεως.

16 Όσον αφορά, δεύτερον τον όρο περί περιορισμού της διάρκειας ισχύος των ληφθέντων από την Επιτροπή μέτρων, η Ισπανική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι, ομοίως, ο όρος αυτός δεν συντρέχει εν προκειμένω, καθόσον ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη περιορίζουσα τη διάρκεια ισχύος του.

17 Συναφώς, επιβάλλεται, εκ προοιμίου, η υπόμνηση ότι, μολονότι από την ανάγνωση του κανονισμού 3760/92 προκύπτει ότι το Συμβούλιο είναι, καταρχήν, το αρμόδιο όργανο για τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για την καθιέρωση κοινοτικού

συστήματος στον τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας και, κυρίως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, για τη λήψη των κοινοτικών μέτρων περί των όρων προσβάσεως στις ζώνες αλιείας και στους πόρους, καθώς και για την άσκηση δραστηριοτήτων εκμεταλλεύσεως, η Επιτροπή είναι αρμόδια, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 1, του ιδίου κανονισμού, για τη λήψη μέτρων «[σ]ε περίπτωση σοβαρών και απρόβλεπτων διαταραχών οι οποίες μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο την διατήρηση των πόρων». Η αρμοδιότητα αυτή, την οποία η Επιτροπή μπορεί να ασκήσει κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, θεραπεύει τις ανάγκες που εκφράζονται με τη δέκατη όγδοη αιτιολογική του κανονισμού, κατά την οποία θα πρέπει να προβλεφθεί η λήψη κατεπειγόντων μέτρων «στην περίπτωση σοβαρής διαταραχής που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τους στόχους διατήρησης των πόρων».

18 Εν προκειμένω, η Ισπανική Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί την ύπαρξη μιας τέτοιας διαταράξεως, δεδομένου ότι η κρίσιμη κατάσταση των αποθεμάτων βακαλάου επιβεβαιώθηκε τόσο σε κοινοτικό επίπεδο, από το Συμβούλιο και την Επιτροπή, όσο και σε διεθνές επίπεδο, από το ΔΣΕΘ. Οι αιτιάσεις της αφορούν τη βραδεία εξέλιξη της διαδικασίας που προηγήθηκε της λήψεως των επίμαχων μέτρων και τον απρόσφορο χαρακτήρα τους, καθώς και την έλλειψη ασφάλειας δικαίου που συνεπάγεται η απουσία, από το κείμενο του κανονισμού, διευκρινίσεων σχετικά με τη διάρκεια ισχύος των μέτρων αυτών.

19 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από τη δεύτερη, ιδίως, αιτιολογική του σκέψη, ο κανονισμός 3760/92 αποσκοπεί στην εξασφάλιση μιας ορθολογικής και υπεύθυνης εκμεταλλεύσεως των ζώντων υδάτινων πόρων και της υδατοκαλλιέργειας, με την παράλληλη αναγνώριση τόσο του συμφέροντος του αλιευτικού τομέα για την μακροπρόθεσμη ανάπτυξή του και τη διασφάλιση των οικονομικών και κοινωνικών του συνθηκών, όσο και του συμφέροντος των καταναλωτών. Λαμβανομένων υπόψη αυτών των σκοπών, δεν συντρέχει κανένας λόγος αυστηρής ερμηνείας του άρθρου 15, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, δυνάμει του οποίου το Συμβούλιο εξουσιοδότησε την Επιτροπή να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα σε περιπτώσεις σοβαρών και απρόβλεπτων διαταράξεων που θα μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο τη διατήρηση των πόρων.

20 Μολονότι οι όροι από τους οποίους το Συμβούλιο εξάρτησε την άσκηση αυτής της αρμοδιότητας εκ μέρους της Επιτροπής καθώς, επίσης, και η δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3760/92 δίδουν την εντύπωση ότι η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα το συντομότερο δυνατόν, το άρθρο 15 του κανονισμού αυτού δεν εξαρτά την άσκηση αυτής της αρμοδιότητας από ειδικό όρο περί επείγοντος. Το εν λόγω άρθρο δεν προβλέπει επίσης, σε περίπτωση όπως η προκειμένη, κατά την οποία δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή αίτηση κράτους μέλους, συγκεκριμένη προθεσμία εντός της οποίας η Επιτροπή οφείλει να ενεργήσει επί ποινή απωλείας της αρμοδιότητάς της. Επιπλέον, ουδόλως προκύπτει από τον εν λόγω κανονισμό ότι η βούληση του κοινοτικού νομοθέτη ήταν ο περιορισμός αυτής της εξουσιοδοτήσεως στην Επιτροπή υπό την έννοια ότι αυτή δεν θα μπορεί πλέον να ενεργήσει αν το Συμβούλιο είναι σε θέση να λάβει τα αναγκαία μέτρα.

21 Εν προκειμένω, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι καθυστέρησε ασκόπως τη λήψη των επίμαχων μέτρων. Συγκεκριμένα, είναι αληθές ότι η Επιτροπή, από τον Ιανουάριο του 2001 —ήτοι λίγες μόνον εβδομάδες μετά την επισήμανση, εκ μέρους του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της αναγκαιότητας καταρτίσεως σχεδίου αποκαταστάσεως των αποθεμάτων βακαλάου–, προέβη στις αναγκαίες διαβουλεύσεις προκειμένου να επιτευχθεί συμφωνία ως προς τη φύση των ληπτέων μέτρων και ότι οι διαβουλεύσεις αυτές, με τις οποίες η Ισπανική Κυβέρνηση είχε, εξάλλου, λάβει μέρος, συνεχίσθηκαν έως την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού. Επιπλέον, είναι αληθές ότι, κατά τον χρόνο υιοθετήσεως των επίμαχων μέτρων, οι όροι περί σοβαρών και απρόβλεπτων διαταράξεων ικανών να θέσουν σε κίνδυνο τη διατήρηση των πόρων πληρούνταν, καθώς η κατάσταση των αποθεμάτων βακαλάου Merluccius merluccius ήταν ακόμη κρίσιμη.

22 Για τους λόγους αυτούς, η θέση της Ισπανικής Κυβερνήσεως κατά την οποία η Επιτροπή, λόγω της ολιγωρίας που επέδειξε ως προς τη λήψη των επίμαχων μέτρων, απώλεσε την αρμοδιότητα που της παρέχει το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 3760/92, δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

23 Επιπροσθέτως, καθόσον με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως η Ισπανική Κυβέρνηση αμφισβητεί την αναγκαιότητα και την αποτελεσματικότητα των επίμαχων μέτρων, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως σε περιπτώσεις όπως η προκειμένη, οι οποίες απαιτούν τόσο τη στάθμιση μιας σύνθετης καταστάσεως όσο και την εκτίμηση της φύσεως ή της εκτάσεως των ληπτέων μέτρων. Συνεπώς, το δικαστήριο, κατά τον έλεγχο της ασκήσεως μιας τέτοιας αρμοδιότητας, οφείλει να περιορισθεί στην εξέταση του ζητήματος αν κατά την άσκηση αυτή το όργανο υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα ή ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας ή αν η οικεία αρχή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Φεβρουαρίου 1998, C-4/96, NIFPO και Northern Ireland Fishermen's Federation, Συλλογή 1998, σ. I-681, σκέψεις 41 και 42· της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-179/95, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-6475, σκέψη 29, και της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-120/99, Ιταλία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-7997, σκέψη 44).

24 Εν προκειμένω, η Ισπανική Κυβέρνηση δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα, ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς της ή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως. Συναφώς, η Επιτροπή, αποφασίζοντας να λάβει μέτρα αποσκοπούντα όχι στην απαγόρευση της αλιείας βακαλάου ή της προσβάσεως αλιευτικών σκαφών σε καθορισμένες γεωγραφικές ζώνες, αλλά στον περιορισμό του επιτρεπόμενου όγκου αλιεύματος και στην αύξηση του μεγέθους των ματιών των χρησιμοποιούμενων προς τούτο διχτυών, έλαβε, αντιθέτως, πλήρως υπόψη τόσο την αναγκαιότητα κατάλληλης προστασίας των ζώντων υδρόβιων πόρων όσο και το συμφέρον του τομέα της αλιείας για εξασφάλιση της μακροπρόθεσμης αναπτύξεώς του. Πράγματι, μια καθολική απαγόρευση της αλιείας θα είχε πολύ σημαντικότερες επιπτώσεις όχι μόνο στους αλιείς βακαλάου, αλλά και στους αλιείς άλλων ειδών, δεδομένου ότι, κατά τον ισχυρισμό της Επιτροπής τον οποίο δεν αντέκρουσε η Ισπανική Κυβέρνηση, ο βακαλάος αλιεύεται παραδοσιακά σε μικτές ζώνες αλιείας.

25 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

26 Ως προς το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, κατά το οποίο η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας της και παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου, καθόσον καμία από τις διατάξεις του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν ορίζει τη διάρκεια ισχύος των επίμαχων μέτρων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κανένα στοιχείο του εν λόγω κανονισμού δεν συνηγορεί υπέρ της απόψεως ότι η διάρκεια ισχύος των μέτρων αυτών ήταν ανώτερη των έξι μηνών.

27 Συγκεκριμένα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός βασίζεται ρητώς στο άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 3760/92, το οποίο ορίζει με σαφήνεια ότι τα μέτρα που λαμβάνει η Επιτροπή είναι «εξάμηνης το πολύ διάρκειας». Ελλείψει ρητής αντίθετης διατάξεως —και δεδομένου ότι η Επιτροπή όφειλε να καθορίσει ρητώς τη διάρκεια ισχύος του προσβαλλόμενου κανονισμού— η διάρκεια αυτή αντιστοιχεί κατ' ανάγκην, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με το σημείο 35 των προτάσεών του, σε χρονικό διάστημα έξι μηνών αρχόμενο από την έναρξη ισχύος των επίμαχων μέτρων, ήτοι στη μέγιστη διάρκεια που επιτρέπει η εν λόγω διάταξη του κανονισμού 3760/92, η οποία αποτελεί και τη μόνη νομική βάση του προσβαλλόμενου κανονισμού.

28 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια να εκδώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

29 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

30 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας βάλλει κατά της διακρίσεως στην οποία προέβη η Επιτροπή, με το άρθρο 2, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού, μεταξύ σκαφών ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων —τα οποία καταπλέουν σε λιμάνι εντός 24 ωρών από τον τελευταίο τους απόπλου— και σκαφών των οποίων το μήκος υπερβαίνει τα 12 μέτρα. Κατά την Ισπανική Κυβέρνηση, η κατηγοριοποίηση αυτή εισάγει διακρίσεις, καθόσον πλήττει τον ισπανικό αλιευτικό στόλο περισσότερο από τους αντίστοιχους στόλους των άλλων κρατών μελών. Λόγω της σημαντικής αποστάσεως των ισπανικών ακτών από τις ζώνες αλιείας βακαλάου που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του προσβαλλόμενου κανονισμού, οι ισπανοί αλιείς μπορούν να χρησιμοποιούν μόνο σκάφη ολικού μήκους μεγαλύτερου των 12 μέτρων, πραγματοποιώντας εξόδους διάρκειας μεγαλύτερης των 24 ωρών, ενώ οι αλιείς των άλλων κρατών μελών, των οποίων οι ακτές βρίσκονται εγγύτερα προς τις εν λόγω ζώνες αλιείας, μπορούν να ασκούν τις δραστηριότητές τους με σκάφη ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων και να εμπίπτουν, ως εκ τούτου, στο πεδίο εφαρμογής της παρεκκλίσεως του άρθρου 2, παράγραφος 2.

31 Συναφώς, πρέπει, εκ προοιμίου, να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ή της απαγορεύσεως των διακρίσεων επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται παρόμοιες καταστάσεις κατά τρόπο διαφορετικό και διαφορετικές καταστάσεις καθ' όμοιο τρόπο, εκτός εάν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς.

32 Εν προκειμένω, η αντιμετώπιση των σκαφών ολικού μήκους μεγαλύτερου των 12 μέτρων διαφέρει από την αντιμετώπιση των σκαφών μικρότερου μήκους που καταπλέουν σε λιμένα εντός 24 ωρών από τον τελευταίο τους απόπλου. Οι αντίδικοι διαφωνούν τόσο ως προς τον παρόμοιο χαρακτήρα των καταστάσεων που εμπίπτουν στο εν λόγω καθεστώς όσο, κυρίως, και ως προς το ζήτημα αν η διαφοροποιημένη αυτή μεταχείριση μπορεί να δικαιολογηθεί από αντικειμενικούς παράγοντες.

33 Όσον αφορά τον παρόμοιο χαρακτήρα των καταστάσεων που εμπίπτουν στον πεδίο εφαρμογής του προσβαλλόμενου κανονισμού, όπως επισήμανε η Επιτροπή, τα μικρά σκάφη βρίσκονται, αντικειμενικώς, σε κατάσταση διαφορετική από αυτήν των λοιπών σκαφών. Αφενός, πράγματι, οι αλιευτικές τους δυνατότητες περιορίζονται, εκ των πραγμάτων, στις παράκτιες ζώνες, καθόσον, εν αντιθέσει προς τα σκάφη μεγαλύτερων διαστάσεων ή χωρητικότητας, τα μικρά σκάφη δεν είναι κατά κανόνα σε θέση να προσεγγίζουν ζώνες αλιείας της ανοιχτής θαλάσσης. Αφετέρου, η δραστηριότητα των μικρών αυτών σκαφών είναι «ευκαιριακού» χαρακτήρα, καθόσον τα σκάφη αυτά αλιεύουν τα είδη ψαριών που απαντούν στις ζώνες που διαπλέουν, ενώ, κατά κανόνα, η αλιευτική τους δραστηριότητα δεν περιορίζεται σε ένα μόνον είδος.

34 Επομένως, υπό αυτές τις συνθήκες, η κατάσταση των μικρών σκαφών δεν μπορεί να θεωρηθεί παρόμοια με αυτήν των μεγαλύτερων σκαφών.

35 Όσον αφορά τη δικαιολόγηση της διαφορετικής μεταχειρίσεως που ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβλέπει για τις δύο κατηγορίες σκαφών, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εφαρμογή του προβλεπόμενου από τον εν λόγω κανονισμό καθεστώτος στα μικρά σκάφη θα υποχρέωνε τις οικείες επιχειρήσεις να εξοπλίσουν τα σκάφη τους με δίχτυα αλιείας με μέγεθος ματιών ίσο ή μεγαλύτερο των εκατό χιλιοστών, γεγονός που όχι μόνο θα απαιτούσε σημαντικές οικονομικές επενδύσεις εκ μέρους των κυρίων των μικρών αυτών σκαφών, αλλά θα μπορούσε να επιφέρει και μείωση των αλιευμάτων άλλων ειδών, θέτοντας, με τον τρόπο αυτό, σε κίνδυνο την ίδια την επιβίωση των συγκεκριμένων επιχειρήσεων. Η επιβολή, υπό τις περιστάσεις αυτές, ενός τέτοιου καθεστώτος στα μικρά σκάφη θα ήταν, συνεπώς, δυσανάλογη, λαμβανομένου, επίσης, υπόψη του προσωρινού χαρακτήρα των επίμαχων μέτρων, των οποίων η διάρκεια ισχύος περιορίζεται σε έξι μήνες.

36 Κατά την Επιτροπή, λαμβανομένων υπόψη των κοινωνικοοικονομικών αυτών παραγόντων, η υπέρ των μικρών σκαφών παρέκκλιση του άρθρου 2, παράγραφος 2,

του προσβαλλόμενου κανονισμού δικαιολογείται αντικειμενικώς, κατά μείζονα λόγο διότι η συνολική ποσότητα βακαλάου που αλιεύει αυτή η κατηγορία σκαφών είναι μικρή. Συναφώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ποσότητα αυτή ανέρχεται σε ποσοστό 4 % του συνολικού αλιεύματος του είδους.

37 Η Ισπανική Κυβέρνηση βάλλει κατά της παρεκκλίσεως του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού, υποστηρίζοντας ότι αυτή είναι αβάσιμη από τεχνικής απόψεως, δεδομένου ότι το μέγεθος των ματιών των διχτυών δεν έχει, κατά την άποψή της, καμία σχέση με το μήκος των σκαφών, καθώς και για τον λόγο ότι οι ποσότητες που αλιεύουν τα μικρά σκάφη μπορούν να επιφέρουν σοβαρότερο πλήγμα στη διατήρηση των αποθεμάτων βακαλάου σε σχέση με τις ποσότητες που αλιεύονται από τα σκάφη ολικού μήκους μεγαλύτερου των 12 μέτρων.

38 Το πρώτο επιχείρημα της Ισπανικής Κυβερνήσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις παρατηρήσεις της Επιτροπής, τα επιχειρήματα που αυτή προβάλλει προκειμένου να δικαιολογήσει την εν λόγω παρέκκλιση δεν στηρίζονται σε μια τυχαία σχέση μεταξύ του μήκους των σκαφών και του μεγέθους των ματιών των διχτυών τους, αλλά αφορούν τις καταστροφικές συνέπειες που η πλήρης εφαρμογή του εν λόγω καθεστώτος θα είχε για τα μικρά σκάφη, λαμβανομένης υπόψη της ειδικής φύσεως της αλιευτικής τους δραστηριότητας.

39 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημά της, η Ισπανική Κυβέρνηση δεν προσκόμισε καμία πειστική απόδειξη προς στήριξη του ισχυρισμού της κατά τον οποίο οι ποσότητες που αλιεύονται από τα σκάφη ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων θέτουν σε μεγαλύτερο κίνδυνο τον σκοπό διατηρήσεως των αποθεμάτων βακαλάου σε σχέση με τις ποσότητες που αλιεύονται από τα σκάφη μεγαλύτερου μήκους.

40 Πράγματι, η Επιτροπή, μολονότι διευκρίνισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι συμμερίζεται την άποψη της Ισπανικής Κυβερνήσεως κατά την οποία η συγκέντρωση ιχθυδίων βακαλάου στις παράκτιες ζώνες, όπου πλέουν μικρά σκάφη, είναι μεγαλύτερη από αυτήν των πιο απομακρυσμένων από τις ακτές ζωνών, επανέλαβε τη διατυπωθείσα με τα υπομνήματά της θέση, κατά την οποία οι ποσότητες βακαλάου που αλιεύουν τα σκάφη που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παρεκκλίσεως του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού αντιπροσωπεύουν ένα πολύ μικρό μερίδιο, ήτοι, κατ' ανώτατο ποσοστό, το 4 % του συνολικού αλιεύματος του είδους.

41 Η Ισπανική Κυβέρνηση, ρητώς ερωτηθείσα επί του ζητήματος αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, μολονότι αμφισβήτησε το ποσοστό που ανέφερε η Επιτροπή, δεν προσκόμισε άλλα αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τα αλιεύματα βακαλάου. Συναφώς, η Ισπανική Κυβέρνηση περιορίστηκε να δηλώσει ότι στην Ισπανία δεν υφίστανται σκάφη μικρότερα των 12 μέτρων επί των οποίων θα μπορούσε να εφαρμοσθεί η εν λόγω παρέκκλιση και ότι, συνεπώς, η εκτίμηση των ποσοτήτων που αλιεύουν αυτού του είδους τα σκάφη θα έπρεπε να γίνει από το κράτος του οποίου τη σημαία φέρουν τα σκάφη αυτά.

42 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός κατά τον οποίο οι ποσότητες που αλιεύονται από τα σκάφη ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων θέτουν σε μεγαλύτερο κίνδυνο τη διατήρηση των αποθεμάτων βακαλάου σε σχέση με τις ποσότητες που αλιεύονται από τα σκάφη μεγαλύτερων διαστάσεων.

43 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Ισπανική Κυβέρνηση δεν μπόρεσε να αντικρούσει ούτε τη θέση της Επιτροπής κατά την οποία η κατάσταση των μικρών σκαφών δεν είναι παρόμοια με αυτή των μεγαλύτερων σκαφών, ούτε τα επιχειρήματα που πρόβαλε η Επιτροπή προκειμένου να αποδείξει ότι η διαφορετική μεταχείριση των δύο αυτών κατηγοριών σκαφών δικαιολογείται αντικειμενικώς. Στο πλαίσιο αυτό, η Ισπανική Κυβέρνηση δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η παρέκκλιση του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού εισάγει διακρίσεις.

44 Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται, εξάλλου, από ένα σύνολο στοιχείων που προκύπτουν από τον φάκελο που υποβλήθηκε προς εξέταση στο Δικαστήριο.

45 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή, περιορίζοντας το πεδίο εφαρμογής της παρεκκλίσεως στα μικρά σκάφη που καταπλέουν σε λιμένα εντός 24 ωρών από τον τελευταίο τους απόπλου, έλαβε ένα μέτρο ικανό να εξασφαλίσει ότι η εφαρμογή της ευεργετικής αυτής ρυθμίσεως θα περιορισθεί στα σκάφη ως προς τα οποία συντρέχουν πράγματι οι λόγοι που τη δικαιολογούν, ήτοι στα σκάφη των οποίων οι αλιευτικές δραστηριότητες περιορίζονται κατ' ανάγκην στις παράκτιες ζώνες και είναι «ευκαιριακού» χαρακτήρα.

46 Εν αντιθέσει προς τους ισχυρισμούς της Ισπανικής Κυβερνήσεως κατά τους οποίους ο προσβαλλόμενος κανονισμός πλήττει ειδικά τον ισπανικό στόλο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η κατάσταση των στόλων των λοιπών κρατών μελών είναι παρόμοια με αυτήν του ισπανικού στόλου, καθόσον η απόσταση που απαιτείται να διαπλεύσουν τα μικρά σκάφη με τη σημαία αυτών των κρατών μελών για να προσεγγίσουν τις επίμαχες ζώνες είναι, ομοίως, πολύ μεγάλη και, ως εκ τούτου, οι στόλοι αυτοί δεν δύνανται να απολαύουν της παρεκκλίσεως του άρθρου 2, παράγραφος 2, του προσβαλλόμενου κανονισμού. Όπως προκύπτει από τον υποβληθέντα στο Δικαστήριο φάκελο, πρόκειται ιδίως για τον βελγικό και τον ολλανδικό στόλο.

47 Τέλος, επιβάλλεται η επισήμανση ότι, εν πάση περιπτώσει, τα επίμαχα μέτρα δεν μπορούν να εφαρμοσθούν στους ισπανούς αλιείς που είναι κύριοι σκαφών ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων, καθώς, τόσο από τον τίτλο όσο και από το άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού, που ορίζει το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής του, προκύπτει ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν εφαρμόζεται στις διαιρέσεις CIEM VIII c και IX a και b, οι οποίες αντιστοιχούν, στην πράξη, στις ζώνες κατά μήκος των ισπανικών και πορτογαλικών ακτών. Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας με τα σημεία 48 έως 50 των προτάσεών του, τα ισπανικά σκάφη μικρού μήκους μπορούν, συνεπώς, να ασκούν κανονικά τις δραστηριότητές τους στις εν λόγω ζώνες, εντός των ορίων που θέτουν οι ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν στο Βασίλειο της Ισπανίας.

48 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως

49 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, το Βασίλειο της Ισπανίας προβάλλει παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως του άρθρου 253 ΕΚ. Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει, συναφώς, ότι οι αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν περιλαμβάνουν καμία επεξήγηση όσον αφορά τους λόγους που οδήγησαν την Επιτροπή στη διάκριση μεταξύ σκαφών μήκους μικρότερου των 12 μέτρων και σκαφών ολικού μήκους μεγαλύτερου των 12 μέτρων, καθώς, εν προκειμένω, δεν υφίσταται καμία άμεση σχέση μεταξύ του μεγέθους των ματιών των διχτυών ή τρατών και του ολικού μήκους των αλιευτικών σκαφών, ενώ η παρέκκλιση του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού δεν αποτελεί μέτρο που συμβάλλει, κατά συγκεκριμένο τρόπο, στη διατήρηση των αποθεμάτων βακαλάου.

50 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, μολονότι, κατά παγία νομολογία, η απαιτούμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να εκθέτει, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, τη συλλογιστική του κοινοτικού οργάνου που την εξέδωσε, ώστε να επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και να μπορεί το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Ιταλία κατά Συμβουλίου, σκέψη 28, και απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, C-445/00, Αυστρία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-8549, σκέψη 49), δεν απαιτείται να αναφέρει ειδικώς η αιτιολογία αυτή όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία. Συγκεκριμένα, το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεως του κειμένου της πράξεως, αλλά και του πλαισίου

στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο οσάκις τα κράτη μέλη μετέσχαν ενεργά στη διαδικασία εκδόσεως της επίδικης πράξεως και γνωρίζουν, επομένως, τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η πράξη αυτή (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες αποφάσεις Ιταλία κατά Συμβουλίου, σκέψη 29, και Αυστρία κατά Συμβουλίου, σκέψη 99, καθώς και απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2003, C-293/00, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-12775, σκέψεις 55 και 56).

51 Κατά πάγια επίσης νομολογία, η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως εξαρτάται από τη φύση της οικείας πράξεως και, προκειμένου για πράξεις γενικής ισχύος, η αιτιολογία μπορεί να περιορίζεται, αφενός, στην περιγραφή της όλης καταστάσεως που οδήγησε στην έκδοσή της και, αφετέρου, στην παράθεση των γενικών στόχων που η πράξη αυτή επιδιώκει. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει, μεταξύ άλλων, ότι, αν από την προσβαλλόμενη πράξη προκύπτουν τα ουσιώδη στοιχεία του επιδιωκόμενου από το κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία για καθεμία από τις επιμέρους τεχνικές επιλογές (βλ, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 7ης Νοεμβρίου 2000, C-168/98, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-9131, σκέψη 62, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2003, C-361/01 P, Kik, Συλλογή 2003, σ. I-8283, σκέψη 102).

52 Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι, εν προκειμένω, συντρέχει αυτή ακριβώς η περίπτωση. Αφενός, πράγματι, η Επιτροπή παρέθεσε κατά τρόπο σαφή, με την τέταρτη και την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, τον επιδιωκόμενο από τον κανονισμό αυτό σκοπό και τα ληπτέα για την επίτευξή του συγκεκριμένου σκοπού μέτρα.

53 Αφετέρου, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 21 της παρούσας αποφάσεως, η Ισπανική Κυβέρνηση έλαβε ενεργά μέρος στις συζητήσεις και στις διαβουλεύσεις που προηγήθηκαν της εκδόσεως του προσβαλλόμενου κανονισμού και, ως εκ τούτου, γνώριζε επακριβώς τόσο του λόγους της εκδόσεώς του όσο και τα μέτρα που επρόκειτο να λάβει, προκειμένου να ανακόψει την εξάντληση των αποθεμάτων βακαλάου, η Επιτροπή, η οποία είχε λάβει υπόψη τα ιδιαίτερα προβλήματα που τα μέτρα αυτά θα μπορούσαν να προκαλέσουν σε ορισμένες κατηγορίες αλιέων.

54 Υπό αυτές της συνθήκες, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να εκθέσει, με τις αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλόμενου κανονισμού, τους λόγους που δικαιολογούν την κατ' άρθρο 2, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού παρέκκλιση υπέρ των σκαφών ολικού μήκους μικρότερου των 12 μέτρων.

55 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει ομοίως να απορριφθεί ως αβάσιμος.

56 Δεδομένου ότι δεν ευδοκίμησε κανένας από τους τρεις λόγους ακυρώσεως που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας προς στήριξη της προσφυγής του, η προσφυγή αυτή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

57 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του Βασιλείου της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα και το Βασίλειο της Ισπανίας ηττήθηκε, πρέπει αυτό να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)